

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori iei în mână o carte care te va face să visezi frumos!

AMANDA QUICK INSULA NOPTII

Traducere din limba engleză
ANDREEA ȘELER

 DREAM
BOOKS

1

În noaptea asta, iar urma să aibă coșmaruri.

Mereu avusese darul de a găsi chei, ochelari și animale de companie pierdute. Nu o deranja asta. Dar noua ei capacitate paranormală de a da de urma cadavrelor celor care avuseseră parte de un sfârșit violent nu doar că era deprimantă, ci îi și dădea adesea atacuri de panică și vise tulburătoare.

De ce nu putuse și ea să aibă un talent pentru ceva pozitiv – cum ar fi, să zicem... pentru a ghici numerele de la loto? De ce trebuise să fie ceva cu cadavre?

Talia March strânse în palmă butonul de la cămașa mortului, își adună curajul și își lipi cealaltă palmă de suprafața metalică a pubelei de dimensiuni industriale. Era pregătită mental și fizic, cu mușchii trunchiului încordați, ca și cum ar fi fost la o ședință de Pilates; cu toate acestea, șocul fulgerului de energie paranormală îi zdruncină nervii și simțurile. În ultimele luni, aflase că energia transmisă de violență reprezenta mereu un șoc.

Își dăduse seama, în sfârșit, că ce simțea cu noua ei abilitate era urma de energie lăsată de emoțiile criminalului – sau de lipsa lor – și de durerea și spaima victimei. Acestea creau un amestec toxic care se îmbiba în locul crimei și, pentru ea, era la fel de evident ca o baltă de sânge.

Conștientiza vibrația slabă care emana din butonul din pumnul ei. Proprietarul era mort, dar obiectul pe care îl purtase frecvent în timpul vieții era încă îmbibat cu ecourile goale ale energiei lui.

Putea lucra cu aproape orice obiect care îi aparținuse persoanei dispărute sau decedate, dar, în ultimele câteva luni, descoperise că anumite materiale absorbau și reflectau energia paranormală mai eficient

decât altele. Aurul era un conductor deosebit de bun, aproape la nivelul cristalului.

– Ei, drăcie, rosti în șoaptă. Făcu un pas înapoi. E înăuntru.

Roger Gossard, directorul Gossard Consulting, o firmă de consultanță în analiza locurilor unde avuseseră loc infracțiuni, cerceta pubela cu o expresie chinuită.

– Ești sigură?

– Ai apelat la mine ca să-ți spun ce cred, răspunse ea. Și ți-am spus.

Roger scoase un mormăit surd, dar nu o contrazise și nici nu ceru alte detalii. Știa că nu era cazul să-i ceară să explice cum de ajunsese la această concluzie. Se uită la bărbatul cu aer necăjit, care purta o uniformă de agent de pază cu logoul companiei care gestiona zona de încărcare.

– E vreo problemă dacă aruncăm o privire? îl întrebă. Trebuie să ne asigurăm că e un cadavru în ea înainte să sunăm la poliție.

Agentul de pază ridică din umeri.

– Șefu' mi-a zis să vă ajut, dar vă zic din capul locului că eu, unul, nu mă bag în gheana aia după vreun hoit. Sunteți pe cont propriu.

– Bine. Roger își îndreptă atenția asupra celor doi subordonați de-ai lui care așteptau indicații. Bailey și Thomas, aruncați voi o privire! Trebuie să fim siguri.

Deloc încântați, dar resemnați, cei doi își puseră niște mănuși groase, se băgară în pubelă și se apucară să caute prin gunoiul celor câtorva sute de angajați care lucrau în clădire.

Talia se retrase în partea din față a zonei de încărcare, de unde contempla aleea. Ploaia se abătea într-un ritm monoton, tipic pentru un final de toamnă în Seattle. Cerul încărcat arăta că vremea nu avea să se schimbe prea curând. Marea Perioadă Cenușie era abia la început.

În trecut, nu o deranjaseră deloc efectele apăsătoare ale sezonului întunecat al orașului. Dar noaptea pe care o pierduse în cețurile amneziei schimbuse o groază de lucruri. Acum simtea o stare de tensiune neostoită care clocotea aproape de suprafață, o senzație care era acutizată de zorii târzii și amurgurile care se coborau prea devreme.

Ignorând zgomotele căutării prin pubelă, își deblocă ecranul telefonului. Nu primise nici un mesaj nou de la informatorul ei misterios. Începea să-și piardă speranța. Poate că fusese victima unei înșelătorii. Era o idee descurajantă, căci pista respectivă îi păruse extrem de promițătoare.

– Se pare că l-am găsit pe Clayton, șefu'! strigă Bailey. Înfășurat în folie de plastic. Nu arată deloc bine.

Paznicul se îndepărtă imediat de pubelă, de parcă ar fi fost radioactivă.

– Gata, suficient, rosti Roger. Să nu mai atingeți nimic! Îl sun pe Seaton, să îl anunț. O să fie absolut încântat. Deja nu mai este un caz de persoană dispărută. Acum, trebuie să se ocupe chiar de o crimă adevărată.

– Asta-i clar ca lumina zilei, mormăi Thomas. Din ce-am văzut, cred că cineva l-a lovit cu un ciocan.

Roger își scoase telefonul și îl apelă pe detectiv. Când termină de vorbit, se apropie de Talia, privind-o de parcă ar fi făcut parte din familia Addams. Nu era primul caz pe care i-l încredințase, iar ea știa ce urma. Nu mai avea nevoie de ea. Acum, reprezenta o problemă. Și voia să dispară din peisaj înainte de sosirea polițistului care se ocupa de caz.

Roger era chipeș, inteligent, elegant și ambițios. Tot ce vedeai la el, de la costumul scump la părul aranjat impecabil la frizer, proiecta imaginea unui om care se ridică amețitor de repede pe culmile succesului. Nu-și ascundea în nici un fel obiectivele. Urmărea să ajungă în elita domeniului psihologiei criminalistice, clădindu-și o reputație de consultant care utiliza tehnologie de ultimă oră și cele mai noi teorii științifice în procesul de elucidare a infracțiunilor. În absolut nici un caz n-ar fi vrut ca oamenii care apelau la serviciile lui să afle că din când în când se consulta cu un medium.

Se opri în fața ei.

– Ai avut dreptate, spuse încet. Ray Clayton nu și-a părăsit soția, dispărând fără urmă din viața ei. Ea l-a omorât, cu ajutorul amantului.

– Va trebui să susții partea a doua cu probe.

– Nu e treaba mea, nu-mi bat capul. Seaton trebuie să elucideze cazul. Dar, acum, că i-am găsit cadavrul, n-ar trebui să mai fie prea greu. Sigur o să găsească multe probe.

– Da, mereu sunt probe când se analizează cadavrul.

Roger coborî tonul încă un pic.

– Acum, poți să te retragi.

Ea îi adresă un surâs glacial.

– Nu-ți face griji, n-o să rămân pe-aici până ajung polițistii. Știm cu toții că Seaton ar avea ceva întrebări de pus dacă ar da cu ochii de mine. Nu s-ar cuveni ca Gossard Consulting să recunoască faptul că a apelat la serviciile unui medium pentru a localiza cadavrul dispărut fără urmă. Nu face bine la imagine.

Roger tresări și aruncă o privire stingherită peste umăr.

– Vorbește mai încet! Ți-am spus, Bailey și Thomas cred că ești un psiholog criminalist care a dedus care ar fi cel mai probabil loc unde să fie ascuns cadavrul pornind de la profilul psihologic al soției, pe care l-am făcut eu.

– N-o să te dau de gol. Munca e muncă, și am nevoie de banii ăștia. Aruncă o privire către pubelă, după care se uită rapid în altă parte. Și-n plus... nu e ca și cum aș vrea să fiu aici când vor scoate cadavrul de acolo.

Roger se încruntă.

– Ești bine?

– Sigur.

„Ei, cu excepția unui început de atac de panică și a faptului că știu că noaptea următoare are să fie foarte lungă și foarte sumbră. Ce dracu'... Nu e primul cadavru pe care-l gădesc. Sunt o profesionistă. Nu încercați așa ceva acasă, copilași.“

– O să mă retrag acum pe armăsarul meu, spre soarele care apune.

– Nu uita să-mi trimiți factura!

– A, nici o grijă. Își dădu seama că ținea în continuare în mână butonul din aur. Își descleștă pumnul și întinse palma spre Roger. Poți să-l iei tu. Eu nu mai am nevoie de el.

– A, da.

Roger luă butonul și îl băgă discret în buzunar. Ea coborî treptele zonei de încărcare, își puse gluga și o porni pe alee. Vaierul neabătut al unei sirene aflate la ceva distanță anunța apropierea unei mașini de poliție. SUV-ul masiv coti zgomotos pe alee tocmai când ea traversa strada. Nu se uită deloc în urmă.

Era tare bine că Roger nu îi ceruse explicații despre cum făcuse să găsească trupul lui Ray Clayton, pentru că nici ea nu înțelegea cum procedase. Nici nu era sigură că voia să înțeleagă întregul proces. Noua ei abilitate i se părea o povară din mult prea multe puncte de vedere. Nu fusese nevoită să se uite la fața mortului din pubelă azi, dar asta nu avea să o apere de consecințele energetice ale apropierii de el.

În noaptea asta, urma să aibă coșmaruri.

2

– Dacă mai faci un pas spre mine, o omor! strigă Martin Pilcher.

Luke Rand își activă simțurile, primind curenții coșmarești de energie care fremătau în amenințările lui Pilcher. Nici nu era nevoie de vreo abilitate paranormală ca să-ți dai seama că omul era total dezaxat.

Pilcher stătea în cadrul ușii casei mici, cufundate în umbre. Cuprinse mai strâns cu brațul gâtul soției lui și îi lipi țeava pistolului de cap.

– Nu mă țin de glume! țipă.

– O să meargă până la capăt, zise Luke încet. Nu avem decât maximum câteva minute până o să apese pe trăgaci.

– Rahat! Expresia lui Sam Hobbs era sumbră, dar resemnată. Îl fac semn lui Wilson să tragă.

– N-o să meargă, zise Luke. Wilson nu are cum să îl nimerească. În cel mai bun caz, glonțul trece razant prin pielea lui Pilcher și o lovește pe soție.

– Nu crezi că știu și eu asta? Maxilarul lui Hobbs se încordă. Nu am de ales. Nu mai avem timp de alte încercări de negociere.

– Lasă-mă pe mine să încerc înainte să-i dai ordin lui Wilson!

Hobbs ezită o secundă.

– Bine, ai un minut la dispoziție.

– Am înțeles, răspuse Luke.

El și Hobbs stăteau în spatele uneia dintre cele trei mașini de poliție parcate în curtea casei. Katy Pilcher încercase să se ascundă în acest orașel liniștit din nordul Californiei după ce obținuse un ordin de restricție care ar fi trebuit să-l împiedice pe soțul ei – care o urmărea obsesiv – să se mai apropie de ea. Dar Pilcher o găsisse. Katy reușise să sune la numărul de urgență chiar când Pilcher forțase o fereastră și intrase în casă.

Când polițiștii ajunseseră la fața locului, lucrurile degeneraseră, și Katy fusese luată ostatică. Iar acum, totul avea să se transforme într-o crimă urmată de sinucidere.

Cam așa stăteau lucrurile cu siguranța promisă de comunitățile astea mici, conchise Luke. Uite așa învățăm! Katy Pilcher nu era singura care alesese acest oraș mic, cu atmosferă rurală, ca ascunzătoare.

Privind lucrurile în retrospectivă, fusese o greșeală să accepte invitația lui Hobbs de a juca poker în serile de vineri, dar păruse un risc minor. Din păcate, pe când jucau cărți și sorbeau din paharele de whiskey, Luke menționase că se ocupase de negociere în situațiile cu luare de ostatici. Iar acum, plătea pentru această neglijență. Cu un sfert de oră în urmă, Hobbs îl sunase, cerându-i ajutorul la o intervenție.

Acum, se concentrează asupra bărbatului din ușa casei.

– Nimeni n-o să facă nici o mișcare, domnule Pilcher. De ce aveți nevoie?

Aparent, cuvintele păreau calme și liniștitoare, dar reprezentau un cal troian invizibil, purtând cu ele o capcană energetică.

– Am nevoie ca tu și toți ceilalți să ne lăsați în pace! strigă Pilcher. N-aveți de ce dracu' să vă băgați nasul în treburile noastre. E nevastă-mea!

Luke nu luă în seamă expresia cuprinsă de panică a lui Katy. Găsise rezolvarea. Se concentra asupra frecvențelor periculos de instabile ale aurei soțului ei.

– Bine, domnule Pilcher, spuse, infuzând cuvintele cu curenții contrari care aveau să facă energia lui Pilcher să devină extrem de oscilantă. Înțelegem că e vorba despre o chestiune intimă. Lăsați-ne un pic, să ne retragem de aici!

Hobbs se strâmbă.

– Ce dracu' faci?

– Aveți treizeci de secunde! exclamă Pilcher. Dacă nu ați dispărut de aici, o să...

Amuți, cu gura larg deschisă, holbându-se cu ochii măriți la ceva ce numai el putea vedea.

– Ei, rahat, zise în șoptă Hobbs. Ce se întâmplă?

Luke nu îi răspunse. Trebuia să se concentreze. Continuă să i se adreseze lui Pilcher.

– Gata, s-a terminat totul, Pilcher, spuse, continuând să-și încarce cuvintele cu frecvențele care aveau să anuleze lungimile de undă oscilante ale aurei celui alt. Nu vrei să-ți omori soția.

– Oprește-te! ceru Pilcher. Dar părea năucit și dezorientat. Ce faci?

– Situația s-a schimbat, zise Luke. Dă-i drumul lui Katy! Nu ai nevoie de ea.

Pilcher o trase pe Katy înăuntru, departe de ușă. Acum, nici unul nu mai era la vedere.

– Nu vrei să-i faci rău! strigă Luke, îmbibându-și cuvintele cu maximumul de energie pe care reuși să-l obțină. Încă învața care erau limitele noii sale abilități. Dacă-i faci vreun rău, n-o să ai parte decât de durere. Mai multă durere decât ai simțit vreodată...

Mugetul înfundat al unui foc de armă se propagă prin aer, răspândindu-se printre copaci.

– Ei, drăcie, mormăi Hobbs.

Ridică mâna, să le facă semn polițiștilor să intre în casă.

– Nu trageți! țipă Katy Pilcher din semiîntunericul din interior. Vă rog! Sunt aici. Cred că soțul meu e mort!

– Aruncați pistolul afară, doamnă Pilcher! îi ordonă Hobbs.

Katy Pilcher ieși din casă. Coborî treptele cu mișcări stângace. Un polițist veni la ea și o trase într-o parte a casei, scoțând-o din zona în care ar fi putut să fie împușcată din interior.

Dar nu urma să alte focuri de armă.

Din casă nu răzbătea decât o tăcere profundă. Polițistul care o trăsese pe Katy deoparte strigă din locul unde stăteau, într-o parte a clădirii.

– Zice că Pilcher a avut un fel de criză. S-a prăbușit. Ea a apucat pistolul și l-a împușcat, pentru că se temea că avea să-și revină și să o omoare.

Hobbs se uită la femeia aflată în stare de șoc.

– Mai sunt și alte arme în casă, doamnă Pilcher?

– Nu, răspunse ea. Jur! M-am gândit să-mi iau un pistol să mă apăr, dar n-am făcut-o. Pur și simplu, am sperat că n-o să mă găsească niciodată.

Începu să plângă.

Hobbs dădu ordinul de înaintare în casă și securizare a perimetrului, punându-se și el în mișcare. Luke se uită cum polițistul o conduse pe Katy Pilcher până la o mașină de patrulare. Aceasta aproape că se prăbuși pe bancheta din spate, lăsându-și fața în palme.

Luke se duse la mașină, își lipi o palmă de plafonul acesteia și se aplecă ușor în interior. Își activă simțurile, reuși să se concentreze și își impuse o notă de calmare în voce.

– Sunteți rănită în vreun fel, doamnă Pilcher? o întreabă.

Ea își înalță capul, își lăsă palmele în poală și se uită la el cu ochii plini de șoc.